

D

284571

BOGOLJUB TUJINI

Štev. 25., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 20. junija 1948.

TI OTROK, BOŠ PREROK NAJVIŠJEGA

Čudovito lepa, pa obenem težka je bila naloga Janeza Krstnika. Ljudi je moral pripraviti na nov, popolnoma drugačen čas. Oči, ki so bile uprte v ta svet, dvigniti proti nebu, človeškemu srcu, ki je iskalo miru, sreče in utehe v zemeljskih in telesnih užitkih, pokazati čisto drugo pot, ki se zdi človeškim očem trnjeva in mračna, v resnici pa le ona zmora nasititi brezmejne želje človeškega srca. Lepa je bila ta naloga, a marsikdo bi rekel: Za enega človeka je to preveč, boljše je, da se ne loti.

Janez Krstnik tega ni rekel. Vedel je, da ga je v to službo poklical Bog. Zavedal se je, da je to odločila božja neskončna modrost in previdnost, ki sega neskončno nad mali človeški razum in še manjše človekove moči. Če je ta modrost to sklenila, mora biti prav in bo tudi en sam zmogel. Kaj je terjala ta naloga od njega? Najprej to, da je dal božjemu klicu na razpolago vse svoje moči in zmožnosti. Vedel je, da se ne more deliti med starše in Boga, zato je starše pustil. Dobro je čutil, da se bo treba odreči vsem zemeljskim užitkom in sreči, zato se jim je odrekel in šel v puščavo pripravljat se na svoj veliki poklic.

Ta poklic je terjal, da duh popolnoma obvlada telo. Telesu je odrekel vse, kar je bilo več kot nujno potrebno za življenje. Oblačil se je v trdo, bodečo kameljo kožo in užival le to, kar mu je nudila puščava. Tudi to je vedel, da sam kljub dobri volji tega ne bo zmogel, zato se je postil in molil.

Tako je zrastel ta veliki, največji mož v puščavi v molitvi in postu. In ko je prišel božji klic, je začel oznanjati novega človeka. "Pripravljajte pot Gospodu, izravnajte Njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža; in kar je krivo, naj bo ravno, in kar je hrapavo, naj postane gladka pot; in vse človeštvo bo videlo zveličanje božje." Začelo se je romanje h preroku. Prišli so ljudje, ki so iskreno hoteli postati novi ljudje, biti deležni božjega odrešenja tako in po tisti poti, kakor bi jo pokazal Bog. Janez Krstnik jih je sprejemal z usmiljenjem in ljubeznijo, vsakemu pokazal napake in pot, po kateri mora vnaprej hoditi, da se napak reši.

Prihajali so ljudje, ki so tudi imeli voljo po odrešenju, vendar bi moralo odrešenje priti po načinu, kakor so si ga zamislili sami. Njih dosežanje življenje je nedotakljivo, odrešenje naj bi jim dalo le še novega sijaja, bogastva in moči. Janez Krstnik jih neusmiljeno zavrne: Gadja zalega, kdo vas je zagotovil, da ubežite prihodnji jezi? Obrodite torej vreden sad pokora. Ze je sekira nastavljena drevesom na korenino.

Ljudstvo ga ima za svetnika, preroka, da celo za odrešenika samega. On pa je zrastel z duhom nad telo in njegove želje. Ostane ponižen do nerazumljivosti. Z nesebično ponižnostjo govori o Odrešeniku: Sredi med vami stoji, katerega vi ne poznate, ta ki pride za menoj, ki je pa pred menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal

LIANA

jermen njegovega obuvala. In ko so njegovi učenci z žalostjo začeli ugotavljati, da ga ljudje zapuščajo in gredo za Jezusom, jim reče: Vi sami ste mi priča, da sem rekel: Jaz nisem Kristus, marveč sem poslan pred njim. On mora rasti, jaz pa se manjšati.

Nekaj čudovitega je njegovo junaštvo. V obraz je upal povedati farizejem in pismoukom, da nočejo postati novi ljudje, da nočejo predrugačiti svojega življenja in da niso vredni Odrešenika. Nezaslišano za tiste čase. Na dvor kralja Heroda gre in tudi njemu reče, da mu ni, pa čeprav je kralj, dovoljeno tako živeti, kakor on živi. Vedel je, da je ta korak lahko korak v smrt, pa je njegov poklic oznanjati novega človeka in novo življenje to zahteval in storil je. Pahnili so ga v ječo in tam je dal življenje za svoj od Boga dati poklic.

To je življenjska pot velikega moža.

Naš čas vpije po novem človeku, vpije po odrešenju. Treba je tudi našemu času pripravljati pot Gospodu. Bog kliče nove preroke, jim daje podrobne naloge in dolžnosti kot Janezu Krstniku.

Ali ni tudi nas poklical. Ker nismo prostovoljno storili kot Janez Krstnik, nas je v to - skoro bi rekel - prisilil. Pustili smo dom, premnogi starše, premnogi družine. Prišli smo v puščavo begunstva, v post - in morda tudi v pomnoženo molitev. Samo to še pogledajmo, koliko je naš duh že prevladal telo in njegovo navezanost na zemljo in njen raj. Bodimo celi, ne deljeni med svet in Boga. Ali smo pripravljeni storiti vse, da svetu pokažemo novo življenje, popolnega kristjana. Ne recimo, da nas je premalo, da ne zmoremo. Božja modrost nas je preštela in pretehtala in poslala. Ta modrost ve, da bomo z božjo pomočjo lahko dovršili svoje poslanstvo v svetu, ki je, svetu pokazati edino možno odrešenje v Bogu.

Ali imamo pogum? Tudi tega se navzemimo ob zgledu tega velikega moža, ki je šel za svojim poklicem do konca, do mučeništva. Tudi naša pot je lahko še trda in mučeniška, vendar jo bomo ob zavesti, da je dana od Boga in z njegovo pomočjo spremljana, zmogli uspešno prehoditi do konca. Tudi konec in uspeh je že določil Bog. Na nas je le, da pogumno delamo in vztrajamo.

V BEGUNSKI KAPELI PODOBA ŽARI ---

V begunski kapeli podoba žari,
Marija Pomagaj na smeh se drži,
nesrečne begunske otroke sprejema
in svojega Sina ljubeče objema.

A danes Marija da joka, se zdi,
begunka pred njeno podobo ihti,
z družino se mati slovenska poslavlja,
"Marija, pomagaj, pomagaj!" ponavlja.

Za mater, Marija, nam dal te je Bog,
ti bodi zavetnica mojih otrok;
očeta na zemlji so vsi izgubili,
z begunstvom le golo življenje rešili.

Presunil je meč bolečin ti srce,
nosila si vdano največje gorje,
ti bodi v tujini nam zvesta vodnica
trpečih in žalostnih src tolažnica.

Marija, po tebi tvoj Sin, naš Gospod,
rosi blagoslov naj na daljno nam pot,
Marija, ti upanje naše življenje,
darujem v zahvalo ti svoje trpljenje.

"Zdaj z Bogom, Marija!" ti kličem v slovo,
kako nam bilo je pri tebi lepo.
Ne bom pozabila nikdar te v tujini,
ne v sreči ne v žalosti ne v bolečini.

KATOLIŠKI MISIJONI

D A I N N E . . .

I Z I N D I J S K E G A

M I S I J O N A . . .

Ne gre za to. Duše bo treba spreobračati do konca sveta. Saj prav zato je Kristus ustanovil Cerkev. A misijonsko delo ima drug cilj, ne spreobračanje duš. Presaditi mora Cerkev v kraje, kjer je še ni. Ko je to dovršeno, je konec misijonskega dela, pa četudi bodo tam še pogani. Ko bo n. pr. v kitajskem narodu, ki šteje približno 400 milijonov ljudi, kakih 80 milijonov katoličanov in bodo po vsej Kitajski organizirani v župnije in škofije, bodo imeli svoje domače duhovnike in redovnike in škofo in vse drugo, kar se za Cerkev zahteva, in bodo s krščansko mislijo prepojili vse družabno in kulturno življenje, bo tam misijonsko delo dovršeno. Cerkev bo ustanovljena, utrjena in bo lahko samostojno živela.

Zdaj bo pa naloga te Cerkve, ki je bila ustanovljena z misijonskim delom, da bo spreobračala duše vseh ostalih 300 milijonov poganov. To pa ne bo več misijonsko delo. Kakor namo mi tu spreobračati moderne poganе, morajo oni tam spreobračati svoje rojake, stare poganе. Ne eno, ne drugo pa ni misijonsko delo.

Ko smo si na jasnem o tem, nam ne bo težko odgovoriti še na naslednja vprašanja. Ko vemo za cilj, vemo tudi za notranji razlog misijonskega dela. Notranji razlog, ki Cerkvi daje pravico in dolžnost misijonariti, je prav ta, da je Cerkev po svojem značaju katoliška, to je taka, da mora biti povsod razširjena. Mi pa smo mnogokrat slišali, da je razlog misijonskemu delu vsezveličavna božja volja.

(Dalje prihodnjič).

ŠE VEČJA SOCIALNA AKCIJA V MORAPAJU.

Na binško nedeljo so me prenestili kot župnika v Morapaj. Sedaj je bilo treba nekaj podobnega organizirati tudi tu. Vlada nam je dala riž po znižani ceni in začeli smo z neke vrste aprovizacijo: 700 družin je vsak dan dobilo precej riža po znižani ceni. Na pomoč mi je prišel p. Ehrlich, ki so ga tedaj izpustili iz konfinacije. A kaj naj še storimo za stradajoče? Riž si pač kupi, kdor ima denar. Kaj naj pa počno tisti, ki denarja nimajo? In teh je bilo na tisoče! Lakota je že začela moriti ljudi; mrličji so ležali ob poti, plavali po rekah in jarkih, v vlakih so umirali kraj mene, po glavnem mestu so ležali vse vprek; ljudje so namreč drli z dežele v mesto, da bi tam našli hrane in pomoči.

Prosili smo predstojnike, da bi mi misijonarji začeli z ljudskimi kuhinjami za stradajoče. Oblasti so nam bile pripravljene pomagati in so nam ponudile živež za tretjinsko ceno. Kje naj dobimo še ostalo vsoto? Nadškof in predstojnik misijona sta prosila na vse strani in zbrala lepe vsote. Celotajci so po svojem konzulu poslali 10.000 rupij. Predstojniki so

denar razdelili na vse postaje in tako smo poedini župniki v tem času prejeli okrog 16.000 rupij /okrog 380.000 predvojnih dinarjev/. Zdaj smo šli lahko pogumno na delo. Kupil sem velike lonce, v katerih smo mogli kuhati za 1500 ljudi naenkrat. Poslal sem čolne v Kalkuto po riž in druge potrebščine, nabavil gorivo, najel kuharje. Potem smo začeli reševati človeška življenja. Hitro se je razglasilo, da je v Morapaju ljudska kuhinja in lačni reveži so vreli od vseh strani. Žene so jedle pri misijonarkah, moški pa na livadi pred misijonsko postajo. Pri nas je tako dobivalo dnevno 2000 oseb hrano. Vsaka oseba je dobila 1 kg in pol tečne kuhane hrane in odslej daleč naokrog ni nikogar več pokosila lakota. Po večini so bili naši "gostje" katoličani, ker so se pogani trdovratno držali svojih izročil in niso hoteli jesti hrane, ki jo je kuhal drugoverec. Seveda je bilo treba tudi te rešiti smrti, vendar v Morapaju nisem hotel zanje posebej kuhati, ker bi bilo prenerodno. Tedaj so prišli iz bližnje velike poganske vasi prosit za pomoč. Treba je bilo nekaj ukreniti. Poklical sem deset najvplivnejših hindov iz vasi, jim opisal obupni položaj, in vsi so obljubili, da bodo storili vse za rešitev vaščanov pred smrtjo. "Dobro", sem jim rekel, "dal vam bom lonce, živež in nekaj denarja za stroške, vse drugo vi sami uredite. Vsak ponedeljek boste prišli trije sem mi natančno poročat, kako ste porabili stvari in denar, koliko oseb hranili; če bo vse v redu, boste spet dobili živež in denar za prihodnji teden. V vaših rokah je življenje vaših sovaščanov." Kar čudil sem se, kako hitro so vse uredili: eden je vodil račune, drugi meril dnevne obroke, tretji štel ljudi, spet drugi so revežem razdeljevali hrano in slabotnim in bolnim jo celo nosili na dom. Vsak dan je v tej vasi dobilo hrano 1000 ljudi. Včasih sem jih nenapovedan obiskal, a vselej sem našel vse v redu. V drugo pogansko vas, kjer pa je že bilo nekaj katoličanov, sem poslal katehista, ki je organiziral kuhinjo, v kateri se je hranilo dnevno 1300 ljudi. Iz bližnjih naselij so prihajali po hrano s čolni in jo v lončenih loncih vozili za celo vas. Tako je plulo kar celo brodovje loncev po reki. V dveh oddaljenih vaseh sem ustanovil dve novi kuhinji; pri vsaki je jedlo dnevno okrog 600 ljudi, katoličani, protestanti, muslimani in tudi pogani. Iz treh vasi so ljudje tedensko enkrat prišli v Morapaj po hrano: vsakemu sem dal 5 kg riža brezplačno.

Tako je šlo dan za dnem, teden za tednom do novembra. Dela je bilo polno, vendar nas je Bog varoval, da nas ni strla utrujenost. Zima se je bližala in mnogo ljudi je bilo brez poštene obleke. Kupil sem okrog 1000 sarijev in dhotijev in jih razdelil med naše ljudi in poganske vdove, za katere se nihče pod milim nebom ne briga. Okrog božiča smo to pomožno akcijo zaključili in potem smo res uživali božični mir. Polnočnica in druge svete maše, ki so se vrstile od 7 zjutraj do 11 dopoldne, so bile prav dobro obiskane. Cerkev je bila vedno polna: eni so prihajali, drugi odhajali. /Dalje prihodnjič/.

TEHNIČNI URAD ZA MISIJONARJE. V Delftu na Holandskem so ustanovili posebno "tehnično posvetovalnico za misijonarje", ki naj bi misijonarjem brezplačno nudila vse za misijonsko delo potrebne tehnične nasvete. Posvetovalnica bo imela nad 100 svetovalcev tehnikov, članov katoliške dijaške zveze.

=====

ČE RAD NOSIŠ KRIŽ, BO TUDI TEBE NOSIL KRIŽ IN TE PRIPELJAL DO ZAJELJENEGA NAMENA, TJA NAMREČ, KJER BO KONEC VSEGA TRPLJENJA. ČE GA PA NOSIŠ NERAD, SI NALAGAŠ BREME IN SE NOVO TEŽO, NOSITI GA PA VENDAR MORAJŠ. ČE SE IZNEBIŠ ENEGA KRIŽA, NAJDEŠ GOTOVO DRUGEGA IN MOREBITI SE TEZJEGA.

ALI MAR MISLIŠ, DA BOŠ TI UBEŽAL, ČEMUR DOZDAJ SE NIHČE NI MOGEL UBEŽATI? KATERI SVETNIK JE BIL NA SVETU BREZ KRIŽA IN NADLOG? KAKO TOREJ, DA TI ISČEŠ DRUGE POTTI IN NE KRALJEVSKE POTTI SVETEGA KRIŽA.
(Hoja za Kristusom).

NAŠE POSLANSTVO V TUJINI

Ni vseeno kako bomo vsem širnem svetu preživelih čas naše emigracije. Zavedajmo se, da so pogledi mnogih uprti v nas, in da od nas mnogo pričakujejo. Naša dolžnost je, da izvršimo svoje poslanstvo v svetu.

Bog od nas pričakuje, da bomo pokazali vsi in povsod prave like praktičnih katoličanov. Bežali smo iz verskega prepričanja, to svoje prepričanje smo si v begunstvu se utrdili in s tem verskim prepričanjem in iz njega izvirajoče moralno in krepostno življenje živimo tudi v tujini.

Ne pozabimo, da smo bili v letih begunstva deležni mnogih podpor in bili predmet mnogih zanimanj prav zaradi svoje vernosti. Ali bomo sedaj v svetu svoje versko prepričanje zavrgli?

Držimo se navodil, ki so nam jih poslali na pot naš prevezvišeni in pa tisti, ki jim je naša sreča in zlasti naš dušni blagor pri srcu.

Tudi naša domovina od nas, ki smo pred leti bežali in zapustili dom, mnogo pričakuje.

Življenje v domovini je vedno bolj okovano v okovje in našim rojakom kmalu ne bo ostalo drugega kot vzdih iz okov. Edino upanje in nada je zanje samo še emigracija! Zakaj?

Naši dragi v domovini žive življenje duš v vicah, ki si same ne morejo pomagati in pričakujejo pomoči od svojih domačih.

Mi, ki smo izven mej domovine, smo še sinovi svobode. Pred nami je odprt ves svet, pred nami so vse možnosti svobodnega razvoja. Ako bomo ta čas zapravili s tem, da bomo duhovno in telesno propadli, bomo naredili slabo uslugo svojemu narodu.

Največje upanje naših svojcev v domovini smo mi, ki živimo v svetu. Kako se boje za našo usodo in kako težko pričakujejo dneva, ko se bomo zopet sešli. Ali naj jih razočaramo? Kaj bo rekla mati, če se bo vrnila hči, ki jo je svet pokvaril, kaj žena, ki ji mož ob vrnitvi ne bo več upal pogledati v oči? Kaj svojci, ki bodo zvedeli, da jim je njihov sorodnik v svetu delal sramoto?

Kako veseli pa bodo vsakogar, ki se bo vedrega čela, bogat na izkustvih, zdrav in zadovoljen vrnil v domovino. Kako bodo nanj ponosni. Zopet se bo v naše domove naselila sreča in zadovoljstvo.

Z odprtimi očmi in ušesi pojdemo v svet.

Koliko možnosti se nam nudi v svetu; nabrati si bogatih izkušenj, izobrazbe, razgledanosti, širine, privzgojiti si gibkost, delavnosti in učinkovitosti, pridobiti si zvez in uveljaviti slovenstvo v svetu.

Zlasti to zadnje: uveljaviti slovenstvo v svetu.

Naš narod je majhen, živimo na majhnem delu Evrope. Svet nas ne pozna. Edinstvena prilika, da poneseemo v svet slavo vernega, delovnega in tako visoko kulturnega narča. Mislim, da ne bo nikogar med nami, ki bo nas v svetu predstavil kot brezverce, kot delomržneže, pijance, prepirljivce in pretepače in morda celo kot nepoštenjake.

Izrabimo ugodno priliko in povejmo svetu, kje je naša domovina, govorimo o naši slavni preteklosti, o naši borbi za Zedinjeno Slovenijo in o naši slovenski državni misli.

Bratje! Kjerkoli boste, ponosite v svet slavo in čast naše ljube slovenske domovine!

Ko boste v svetu določali smer svojemu življenju, glejte nanj v luči: ali smo večali slavo naše domovine s svojim življenjem?

Svet nas mora po nas spoznati, da nas bo spoštoval in da

ne bo pozabil na nas.

• številu smo majhen narod, zato nam ostane samo še kvaliteta! Svet moramo prepričati o naši kvalitetnosti. In kdaj smo imeli lepšo priliko za to, kot je naše begunstvo in naša emigracija?

Nadalje ne pozabimo! Kot mal narod bomo v sistemu bodočega svetovnega vsestransko povezanega gospodarstva utonili, če ne bomo pripravljeni: strokovno, teoretično, praktično. Zgraditi bomo morali krepko gospodarsko ogrodje. Slovenija se mora industrijalizirati! Slovenska kmečka produkcija najmanj popetoriti, slovenska mesta podvojiti ali potrojiti glede na svoje sedanje prebivalstvo; naši kapitali podvajsetoriti. To so ogromne zahteve. Če jim ne bomo ustregli, bo po nas!

Bodoča vodilna kasta v svetu bodo industrijski in trgovski kapitali, sindikalni organizatorji. Te kaste Slovenci nimamo, a si jo moramo vzgojiti. V tej točki se nam emigracija kaže kot velik božji dar.

Kdaj smo imeli lepšo priliko, da se v tem smislu pripravimo? V tem oziru bo za nas veliki svet najboljša šola. Nekaj let prakse po bankah, velepodjetjih nam ne bo škodilo. Zato naj bo naš sklep: kjerkoli bomo, se hočemo okoristiti z vsem, kar bomo dosegli: v kmetijstvu, v obrti, v industriji, v bankarstvu, pri prometu - povsod. Glejmo z odprtimi očmi, študirajmo, delajmo, pišimo, zbirajmo se, kar bi utegnilo koristiti nam in našemu narodu!

Toda to še ni vse!

Ko bo svet produciral toliko materialnih dobrin, da no zadoščil velikim potrebam, bomo prišli v dobo prenasičenosti z dobrinami. Svetovna pozornost se bo obrnila h kulturnemu življenju.

Takrat bo šele prišel naš čas!

Takrat se bo slovenstvo lahko uveljavilo. Uspešno bo doprinašalo k evropski in svetovni kulturi!

Do takrat bo pa nevarnost, da nas gospodarska tekma pogoltna, šibke kot smo. Zato je potrebno, da se naš mlajši rod vrže navdušeno na gospodarsko socialno delo.

/Dalje prihodnjič/.

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje).

Dvomi,

ki so nastali, so mučili Avguščina vedno bolj in bolj. Iskal je pomoči in kako rad bi jo dobil pri škofu, ali ne najde pravega dostopa. - Kako je obžaloval, da Ambrozij, katerega je pozneje imenoval "duhovnega očeta", že takrat ni napravil iz njegga dobrega kristjana. Ambrozijev vpliv za Avguštinovo spreobrnjenje ni bil osebni - temveč so to storile samo njegove pridige.

Zmote Manihejcev je Avguštin že takrat zapustil, vendar ga dvomi niso zapustili. Sam piše pozneje: "Dvomil sem nad vsem, ko lebal sem in tja, ... celo obupaval sem, da bi resnico našel..."

Milost ga je nato prešinila, ko je jel čitati spise Plotinova. Odprl se mu je nov svet, ki ga je peljal iz temnih domov in črnogledstva proti svetli, sončni širjavi. Postalo mu je jasno. Bog je neskončno duhovno bitje in hudo nima z božjo svetostjo nikake zveze! Toda Avguštin hoče še več kot čisto duhovne pojme razčistiti. Iskal je poti in pri Platonu, grškem modroslovcu, kakor tudi pri vsem poganskem modroslovju - je ni našel. - Šele pisma apostola Pavla so mu pokazala pot in način, kako se združiti z Bogom v duhu in resnici,

kako ga posedovati. Bog potegne človeka k sebi, če mu le-ta pripravi srce, si ga očisti greha in zemskih želja.

Oprostiti se greha, to je bila sedaj nova težava za Avguština - novo delovno polje zanj, ker je hotel vse svoje duševne sile porabiti za to, da najde Resnico. - Zajela ga je vsa grenkoba boja proti strastem - njegovim starim prijateljicam. "Dve volji sta se borili v meni in mi trgali dušo, volja mesa in volja duha", pravi pozneje sam o sebi. V času tega težkega razdvojenja ga je obiskal njegov rojak in prijatelj Ponticijan, kateri je bil vnet kristjan, v službi pa kot gardni častnik na kraljevem dvoru. - Pripovedoval mu je, seveda ne brez namena o nenadnem spreobrnjenju dveh svojih tovariših, visokih dvornih uradnikov, ki sta nekega dne prišla na svojem sprehodu v zapuščeno puščavniško kolibo, v kateri so sicer bivali puščavniki, pa so bili tedaj na delu. - V kolibi sta našla "življenjepis sv. Antona puščavnika". - Čitala sta in vsebina knjige ju je tako presunila, da sta sklenila odpovedati se svetu in postati puščavnika

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

V tem svojem trpljenju je sunevala po cele ure v svoji sobi. Večkrat je segla po Hoji za Kristusom.

In brala je v dvanajstem poglavju druge knjige:

Ko boš tako daleč, da ti bo bridkost sladka in prijetna zaradi Kristusa, tedaj vedi, da je dobro s teboj, zakaj našel si raj na zemlji.

Dokler ti je težko trpeti in bi rad trpljenju ubežal, dotlej ti ne bo dobro in bridkost, ki pred njo bežiš, bo vedno za tenoj.

Ako se vdaš v to, kar mora biti, to je, da trpiš in umiraš, bo kmalu bolje in našel boš mir.

In zato je molčala, trpela, molila in čakala, da se razmere uredi. Molila je:

Moj Bog, kar hočeš, kakor hočeš, dokler hočeš!

Nekaj dni po uspeli pevski tekmi v operi je prejela Cilka pismo. Bilo je priporočeno. Zelo se je začudila, ko ji je pismonoša poleg pisma ponudil tudi svinčnik in ji pokazal prostor, kjer naj podpiše.

Neznana pisava. Kdo neki ji piše. Poznala je pisave vseh šolk in vseh sester iz samostana, ki so ji pisale.

Obrnila je pismo, toda odpošiljatelj ni bil označen.

Vzela je nož in prerezala ovitek.

Sedla je in brala:

Spoštovana gospodična!

Najprej mi dovolite, da Vam k Vašemu nadvse uspelemu nastopu v operi še enkrat prav iskreno čestitam. Nad Vašim uspehom nisem bil prijetno presenečen samo jaz, ampak tudi moji prijatelji iz opere, posebno še naš gospod ravnatelj. To je za Vas velike važnosti.

V tej stvari in še v mnogih drugih stvareh se želim z Vami pogovoriti. Vabim Vas, da pridete v soboto v Ljubljano. Čakal Vas bom v veži glavne pošte do desete ure dopoldne.

Željno Vas pričakujem in Vas iskreno pozdravljam!

Janko Ahačič.

Zganila je pismo in ga položila nazaj v ovitek.

Pismo je bilo odišavljeno s prijetnim vonjem, ki se je razširil po sobi.

Pismo je vtaknila v žep in naslonila glavo na blazino divana, kjer je sedela.

Kaj naj stori? Zopet novo vprašanje, na katerega zopet ne bo našla odgovora.

Vsak dan nove bolečine. Molila je, toda njene misli so bile vedno nejasne in taka je bila tudi molitev. Veliko je molila, toda njena molitev je bila samo "ustna molitev". Ni mogla zbrano moliti.

Nekdo je vstopil v kuhinjo. Mati se je vrnila iz trgovine. Vstala je in nadaljevala s svojim delom. Ni hotela materi pokazati, da ji je hudo in zato ni odkrivala svojih čustev pred njo. Tudi z očetom sta se ogibala drug drugega. Duševno razpoloženje vseh treh je bilo tako boleče, da se nihče ni upal načenjati razgovora.

Med kosilom se je odločila, da pojde k gospodu župniku. Kako, da se ni že preje domislila tega? Gospod je dober in izkušen, lahko ji bi prav svetoval. V tej neodločnosti ne more več živeti.

Kakor je sklenila, tako je tudi storila.

Gospod župnik jo je sprejel prijazno, Cilki se je zdelo, da še prijazneje, kot običajno. Smatral je za dobro znamenje, saj zadnje čase ni bilo nobenega Cvelbarjevega na spregled.

"Sedi, Cilka, sedi in povej kaj lepega, čast Bogu" je odkazal gospod župnik Cilki prostor poleg svoje delovne mize.

"Včasih je bilo lepo, včasih! Sedaj je pa pusto in žalostno!" je dejala Cilka.

"Mlado dekle in žalost, to vendar ne gre skupaj!" se je pošalil gospod župnik in hotel odobrovoljiti Cilko, ki je žalostno sedela ob pisalni mizi in gledala skozi okno. Skoro ji je šlo na jok.

Gospodu je bilo hudo, ker njegove besede niso našle v Cilki nobenega odmeva. "Zakaj si tako žalostna?"

"Lahko si mislite zakaj in česar ne veste, je napisano tu", je dejala Cilka in ponudila gospodu župniku Jankovo pismo.

Gospod si je nataknil očala in vzel pismo iz ovitka. Močan vonj iz pisma mu je povedal, da je prišlo od nekoga, ki mnogo da na to, kar prija peterim človeškim čutom.

Popravljal si je očala in bral.

Cilka je zrla zopet skozi okno. Vreme je bilo pusto, jezensko. Ta puščoba je še bolj vplivala na njeno razpoloženje.

Gospod župnik je pismo prebral, odložil očala in gledal v žalostni Cilkin obraz. Razumel je vse.

"Kaj pravite na to, gospod župnik?" Uprla je svoje velike oči vanj, kakor da pričakuje, da bo gospod župnik z eno samo besedo odstranil vse, kar jo teži.

"Kaj naj rečem? Zdi se mi, da se sedaj odločuje tvoja usoda za vse življenje."

"Tudi jaz te čutim in prav zaradi tega sem prišla, da vas prosim, gospod župnik, svetujte mi. Recite, povejte, kaj naj storim? Jaz sama tega ne vem in ne morem. Edino vi mi morete pomagati, edino vi mi lahko svetujete."

V njenih očeh so se zalesketale solze. Njena bol je prikipela do vrha.

"Kaj naj ti rečem, dragi otrok?" je dejal sočutno gospod župnik. "Svetovati ti ne morem. Ali naj rečem: pusti tega človeka, ne meni se zanj in se odloči za redovniško življenje? Ali naj rečem: božja volja je, Cilka, izrabi ugodno priliko, ki se ti nudi. Pred teboj je vse tvoje življenje, je tvoja kariera, je tvoja sreča, je tvoj ženin, je vse, kar ti more nuditi svet? Ni mogoče! Vse to je v božjih rokah."

(Dalje prihodnjič).